1957

ଅକ୍ଟୋବର 25

ଯଶୱନ୍ତ ସିଂ

ବନାମ

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ

(ବି. ପି. ସିହ୍ନା ଏବଂ ଜେ. ଏଲ. କପୁର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଅପରାଧିକ ବିଚାର - ଗୋଟିଏ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦଣ୍ଡ - ଦଣ୍ଡ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଦୁଇଟି ଅପରାଧ ପାଇଁ ବିଚାର - ଯଦି ବିଚାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅସିଦ୍ଧ ହୁଏ - ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର II), ଧାରା 5 (1) (a), 5 (1) (d) ଏବଂ 6 ।

ପାଲ ସିଂ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଆଇନ, 1947 ର ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଧାରା 5 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଭାବେ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା କିମ୍ବା ହାସଲ କରିବା ଏବଂ ଧାରା 5 (1) (d) ଅନୁଯାୟୀ ପାଲ ସିଂଙ୍କ ଠାରୁ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ଭଳି ଦୁଇଟି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ ଓ ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତି ଉଭୟ ଅଭିଯୋଗକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନରେ, ଉଚ୍ଚନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଧାରା 5 (1) (a) ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅପରାଧ ପାଇଁ ବିଚାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ କୌଣସି ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରାଯାଇନଥିଲା କିନ୍ତୁ ଧାରା 5 (1) (d) ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀସାବ୍ୟସ୍ତକରଣକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ ଯାହା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଧାରା 5 (1) (d) ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯିବା ବେଆଇନ ଥିଲା କାରଣ ଏହି ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅବୈଧ ଥିଲା ଏବଂ ଅଧିକାରିତା ମଧ୍ୟରେ ନଥିଲା:

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ, ଏହି ଯୁକ୍ତି ଯେ ଦୁଇଟି ଅପରାଧକୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଦଣ୍ଡବିଧାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଅସିଦ୍ଧ ଅଟେ, ଯେଉଁଠାରେ ଦଣ୍ଡ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଅପରାଧ ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ପାଇଁ ନୁହେଁ, ତାହା ଅଗ୍ରହଣୀୟ ଅଟେ । ନିୟମିତ ଭାବେ ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ କୌଣସି ଦଣ୍ଡବିଧାନର ଅଣ ଅନୁମୋଦନ ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ

ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅପରାଧର ସଂଜ୍ଞାନ ନେବାକୁ ଅକାମୀ କରେନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହି ଅପରାଧ ପାଇଁ ବିଚାରକୁ ଅବୈଧ ଏବଂ ଅଦାଲତକୁ ଏକ ଅଧିକାରିତ ରହିତ ଅଦାଲତ କରିନଥାଏ ।

ହୋରି ରାମ ସିଂ ବନାମ ସମ୍ରାଟ, (1939) F.C.R. 159 ଏବଂ ବସିର-ଉଲ୍-ହକ୍ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ, (1953) S.C.R. 836, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 66/1954 ।

ଦୁର୍ନୀତି ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 13/1-10/3 / 1953 ରେ ଅମୃତସରର ନ୍ୟାୟାଳୟର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତି 1953 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 14 ତାରିଖରେ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ଅପରାଧିକ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 540/1953 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 1953 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 31 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଶୌକତ ହୁସେନ୍*।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ଗୋପାଳ ସିଂ*ଏବଂ *ଟି. ଏମ୍. ସେନ୍*।

1957 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 25 । ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା- ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୋଧରେ ଏହି ଆବେଦନର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଡିସେମ୍ବର 31, 1953 ରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଆଇନ (1947ର ଅଧିନିୟମ 2)ର ଧାରା 6(1) ମଞ୍ଜୁରି ଅନୁଯାୟୀ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡର ବୈଧତା ଓ ପ୍ରଭାବ, ଏଠାରେ ପରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ସାଧନ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତରେ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା:

"ଯେ, ଆପଣ, ଯଶୱନ୍ତ ସିଂ, ଫତେହପୁର ରାଜପୁତାନରେ ଜଣେ ପଟୱାରୀ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ଥିବା ସମୟରେ ନିଜ ପାଇଁ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆପଣ 19-3-1953ରେ ପାଲ ସିଂ P. W. ଙ୍କଠାରୁ ସୁବଜୀ ମଣ୍ଡି ଅମୃତସରରେ 50 ଟଙ୍କା ପୁରସ୍କାର ଭାବରେ ପାଇଥିଲେ ଆବେଦନ ପତ୍ର ପଠାଇବା ଲାଗି Es. P.A. ଆପଣଙ୍କ ସୁପାରିଶରେ ଗାଁ ଫତେହପୁର ରାଜପୁତାନରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅହତା ସଂଖ୍ୟା   10ର ଆବଣ୍ଟନରେ ପାଲ

1957

ଯଶଓ୍ଵନ୍ତ ସିଂ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

ସିଂଙ୍କ ପିତା ସାନ୍ତା ସିଂଙ୍କୁ ସହାୟତା କରିବା ଏବଂ ଏହିପରି ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947ର ଧାରା-5 (1) (a) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଆପଣଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ବାହରେ ଅପରାଧିକ ଆଚରଣର ଅପରାଧ ଘଟାଇବା, ଯାହା ଉପରେ ଉପରୋକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା-5ର ଉପଧାରା-2 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଏବଂ ଏହା ମୋର ସଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ।"

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଚାରପତି ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ପାଲ୍ ସିଂହଙ୍କ ଠାରୁ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ହଜାରା ସିଂ, ହରନାମ ସିଂ, ଜୋଗିନ୍ଦର ସିଂ, ଆତ୍ମା ସିଂ, ହରି ସିଂ ଏବଂ ଗଣ୍ଡ ସିଂ ଏବଂ ସେ 1953 ମାର୍ଚ୍ଚ 19 ତାରିଖରେ ଅମୃତସରର ସୁବଜି ମଣ୍ଡିରେ ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ 50 ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେ କହିଥିଲେ:

"ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଆଇନ 1947ର ଧାରା 5 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସନ୍ଦେହ ବାହାରେ ଅଭିଯୋଗ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଛି । ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5ର ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧରେ ସେ ଦୋଷୀ ଅଟନ୍ତି ।"

ଆବେଦନକାରୀ ପଞ୍ଜାବ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦୁଲତ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ମଞ୍ଜୁରୀପ୍ରାପ୍ତ ଦଣ୍ଡକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଯାହା ଏଠାରେ ଉଦ୍ଧୃତ ହେବ:

"ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅଭ୍ୟାସଗତଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ଭଳି ଲାଞ୍ଚ ନେବା ଭଳି ଏକ ଗୁରୁତର ଅପରାଧ ପାଇଁ ଆରୋପ କରାଯାଇପାରିନଥାନ୍ତା କିମ୍ବା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିନଥାନ୍ତା ।"

କିନ୍ତୁ ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ 50 ଟଙ୍କା ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅଭିଯୋଗରେ ସେ ଏହି ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ବୈଧ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିବାରୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ କାଏମ ରଖାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ଅବଧିକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜୋରିମାନାର ଦଣ୍ଡକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଏହା ଯେ ଯେହେତୁ ଏହି ଦଣ୍ଡ କେବଳ ପାଲ ସିଂଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ 50 ଟଙ୍କାର ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ରାଶି ଉପରେ ସୀମିତ ଥିଲା ଏବଂ ନିୟମିତ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ରାଶି ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ଏହି ବିଚାର ଅଦାଲତର ଅଧିକାରିତା ବାହାରେ ଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ

ଦଣ୍ଡବିଧାନରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ମଞ୍ଜୁରୀ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସର୍ତ୍ତରେ ଥିଲା:

"ମୁଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଉକ୍ତ ଏସ୍. ପାଲ ସିଂଙ୍କ ପିତା ଏସ୍. ସାନ୍ତା ସିଂଙ୍କୁ ଆହାଟା ଆବଣ୍ଟନ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଉପରେ ଅନୁକୂଳ ରିପୋର୍ଟ ଦେବା ପାଇଁ ତେହସିଲ ଅମୃତସରର ଫତେହପୁର ରାଜପୁତାନ ଗ୍ରାମର ଏସ୍. ସାନ୍ତା ସିଂଙ୍କ ପୁଅ ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ 10 ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟର 5ଟି ନୋଟରେ 50ଟଙ୍କା ଅଜାଇବୱାଲି ଗ୍ରାମର ଗୁରଦିଆଲ ସିଂ କମ୍ବୋହଙ୍କ ପୁଅ ଯଶୱନ୍ତ ସିଂ ପଟୱାରୀ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ଏବଂ ଯେତେବେଳେ କି ଏହି ମାମଲାରେ ମିଳିଥିବା ପ୍ରମାଣରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଉକ୍ତ ଏସ୍. ଯଶବନ୍ତ ସିଂ ପଟୱାରୀ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଆଇନର ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ କରିଥିଲେ ।

ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ, ମୁଁ, ଏନ୍. ଏନ୍. କାଶ୍ୟପ, ଏସ୍କ୍ୱାୟର I.C.S. ଡେପୁଟି କମିଶନର, Asr, 1947 ର ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଆଇନର ଧାରା 6 ଅନୁଯାୟୀ, ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ଅନୁଯାୟୀ ଏସ୍. ଯଶୱନ୍ତ ସିଂ ପଟୱାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ମଞ୍ଜୁରୀ କରୁଛି ।"

ଏହି ଅଧିନିୟମ 6 (1) ନିମ୍ନଲିଖିତ ମଞ୍ଜୁରୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ:

"କୌଣସି ଅଦାଲତ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 161 କିମ୍ବା ଧାରା 165 କିମ୍ବା ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 ର ଉପଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧକୁ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଦଣ୍ଡ ବ୍ୟତୀତ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନାହିଁ, ଯାହା ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି ।" ଧାରା 5 (1) (a) ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଯଦି ସେ ନିୟମିତ ଭାବେ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ଧାରା 5 (1)(d) ଯଦି ସେ ନିଜ ପାଇଁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ କିମ୍ବା ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି । ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ଯେ, ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ ଅବୈଧ ଅନୁଗ୍ରହ ସ୍ୱରୂପ 50 ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଧାରା 5 (1) (d) ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଜନ, ଅଭିଯୋଗ ଏବଂ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଯଦି ଏହା ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଏହି ମାମଲାର ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ହୋଇନଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀକୁ ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ

1957

ଯଶୱନ୍ତ ସିଂ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ବିଚାର କରାଯାଉଥିଲା ଏବଂ ଦଣ୍ଡ କେବଳ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଗୋଟିଏ ଅଧିନିୟମ ପାଇଁ ଥିଲା, ବିଚାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବୈଧ ଥିଲା କାରଣ ଏହା ଏକ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରିତା ବିନା ଏକ ବିଚାର ଥିଲା ।

ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ମଞ୍ଜୁରିପ୍ରାପ୍ତ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଏକ ସ୍ୱୟଂକ୍ରିୟ ଔପଚାରିକତା ନୁହେଁ ଏବଂ ଏହା ଜରୁରୀ ଯେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କଠୋରତାର ସହିତ ପାଳନ କରାଯିବା ଉଚିତ; *ବସଦେଓ ଅଗ୍ରୱାଲା ବନାମ ରାଜା ସମ୍ରାଟ*[1]। ଦଣ୍ଡବିଧାନର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଦେଉଥିବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ନିଜେ ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ଉପନୀତ ହେବା ଉଚିତ ଯେ, ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରିପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଉଚିତ କିମ୍ବା ନିଷେଧ କରାଯିବା ଉଚିତ । *ଗୋକୁଳଚାନ୍ଦ ଦ୍ୱାରକାଦାସ ମୋରାରକା ବନାମ ରାଜା* [2]ମାମଲାରେ ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲର ନ୍ୟାୟିକ କମିଟି ମଧ୍ୟ ସମାନ ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିଥିଲେ :

"ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଖଣ୍ଡ 23ର ପ୍ରାବଧାନକୁ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ, ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଅପରାଧର ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ମଞ୍ଜୁରୀ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବା ଉଚିତ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଜରୁରୀ ନୁହେଁ, ଯେହେତୁ ଖଣ୍ଡ 23 ଦଣ୍ଡର କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରୂପରେ କିମ୍ବା ଲିଖିତ ରୂପରେ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ଅପରାଧର ତଥ୍ୟ ଦଣ୍ଡର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ନଥାଏ, ତେବେ ଅଭିଯୋଜନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ବାହ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସେହି ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନକାରୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଏକ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ; ଏହା ଦଣ୍ଡବିଧାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ପୂର୍ବ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ପାଇଁ ମଞ୍ଜୁରି ପ୍ରଦାନ କରିବା କିମ୍ବା ନ କରିବା ପାଇଁ ସରକାରଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନତା ରହିଛି ।

ଦଣ୍ଡର ପ୍ରକାରରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ ଯେ ଦଣ୍ଡନୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ମାମଲାର ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ, ଯଦି ଏହି ବିଷୟକୁ ଅନ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେବେ ଦଣ୍ଡାଦେଶରେ ନିଜେ ତଥ୍ୟକୁ ସୂଚାଇବା ଉଚିତ ଯେ ଦଣ୍ଡନୀୟ

[1] (1945) F.C.R. 93, 98
[2] (1948) L.R. 75 I.A. 30,37.

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ନିଜର ବିବେକ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ । *ୟୁସୁଫଲି ମୁଲ୍ଲା ନୁରବୋଇ ବନାମ ରାଜା* ([3])ଙ୍କ ବିଚାରରେ, ଜମାଖୋରୀ ଏବଂ ମୁନଫାଖୋରୀ କାରବାରର ପୃଥକ ପୃଥକ ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଏକ ବୈଧ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଅଦାଲତକୁ ଏହି ଅଭିଯୋଗର ବିଚାର ପାଇଁ ଅଧିକାରିତା ଦେବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଏହିପରି ଦଣ୍ଡବିଧାନ ବିନା ଦୋଷୀ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ ନାହିଁ ଏବଂ ବିଚାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ବିନା ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ କଠୋର ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ଦଣ୍ଡରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଦଣ୍ଡନୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧିତ ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀକୁ କେବଳ ଏହି ଅପରାଧ ପାଇଁ ବିଚାର କରାଯାଇପାରିବ । ଦଣ୍ଡବିଧାନର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବା ଦୁଇଟି ଅପରାଧ ପାଇଁ ବିଚାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅସିଦ୍ଧ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରିବା, ଯେଉଁଠାରେ ଗୋଟିଏ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଅପରାଧ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ଆମ ମତରେ ଅଗ୍ରହଣୀୟ ଅଟେ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 6 (1) ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁ ଅପରାଧ ପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ ଦଣ୍ଡବିଧାନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଏବଂ ତାହା ଦିଆଯାଇନାହିଁ, ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ବିଚାର କରିବା ଲାଗି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ବାରଣ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଧାରା 5 (1) (d) ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ନିଷିଦ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ ନୁହେଁ କାରଣ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପୂର୍ବ ମଞ୍ଜୁରୀ ବିନା ନୁହେଁ ଯାହା ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ ଲାଞ୍ଚ ନେବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ ବୈଧ ଭାବେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଦିଆଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନିୟମିତ ଭାବେ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅପରାଧକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଏବଂ ଅଭିଯୋଜନ ଅସିଦ୍ଧ ଥିଲା, ଯାହାକି ଅପରାଧକୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଅଦାଲତମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ପୂର୍ବନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସର୍ତ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟ ଏହି ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡବିଧାନକୁ ବାତିଲ କରିନେଇଛନ୍ତି । *ହୋରି ରାମ ସିଂ ବନାମ ସମ୍ରାଟ ([4])* ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 409 ଏବଂ 477A ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା, ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଦାୟତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଥିବା କେତେକ ଔଷଧର ଅସାଧୁଭାବେ ରୂପାନ୍ତର ଏବଂଆତ୍ମସାତକରଣ ପାଇଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ସେ ଯେଉଁ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲେ, ସେହି ଡାକ୍ତରଖାନାର ହିସାବ ବହିରେ ଠକିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କିଛି ଲିଖନ କରିବାକୁ ଜାଣିଶୁଣି ବାଦ୍ ଦେଇଥିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ସମାନ କାରବାର

---

[3] [1949] L.R. 76 I.A. 158 .
[4] [1949] F.C.R. 159

1957

ଯଶୱନ୍ତ ସିଂ ବନାମ ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

ସମୟରେ ଦୁଇଟି ପୃଥକ ଅପରାଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 477A ଅନୁଯାୟୀ ଗୋଟିଏ ପାଇଁ ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 270 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 409 ଅଧୀନରେ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ କରିନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବ ଅପରାଧର ସୂଚନା ନେବାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅପରାଧର ସଂଜ୍ଞାନ ପାଇଁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇନଥିଲା, ଯେଉଁଥିପାଇଁ କୌଣସି ଦଣ୍ଡର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 477A ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ବିନା ବୋଲି ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 409 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ସେହିପରି *ବସିର-ଉଲ-ହକ୍ ବନାମ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ ରାଜ୍ୟ*[5] ମାମଲାରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପରାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 195 କୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅପରାଧ ପାଇଁ ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯାହା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ସମାନ ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ, ଯଦି ଅପରାଧଟି ଏପରି ଅନୁମତି ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ଅପରାଧର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ନିୟମିତ ଲାଞ୍ଚ ନେବା ଅପରାଧ ମଞ୍ଜୁରିଗତ ଦଣ୍ଡବିଧାନର ଅଭାବ ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ 50 ଟଙ୍କା ଲାଞ୍ଚ ନେବା ଅପରାଧକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା କିମ୍ବା ଏହି ଅପରାଧ ପାଇଁ ସଜ୍ଞାନକୁ ଅବୈଧ କରିବା ଏବଂ ଅଦାଲତକୁ ଅଦାଲତ ଭାବେ ବିଚାର କରିବାର କ୍ଷମତାହୀନ କରାଏ ନାହିଁ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିବା ଦଲିଲରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ନିୟମିତ ଭାବେ ଲାଞ୍ଚ ନେଉଥିବା ଅଭିଯୋଗକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ପ୍ରମାଣ ଆବେଦନକାରୀର ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପ୍ରତି ଗୁରୁତର ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି, କିନ୍ତୁ ଏପରି କୌଣସି ପକ୍ଷପାତ ପ୍ରଭାବ ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ କିମ୍ବା ପାଲ ସିଂଙ୍କ କାରବାରର ଅଭିଯୋଗକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ପ୍ରମାଣ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ କୌଣସି ପକ୍ଷପାତ ପ୍ରଭାବକୁ ସୂଚିତ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଏପରି କୌଣସି ବିଷୟ ଦର୍ଶାଯାଇନଥିଲା ଯାହାଦ୍ୱାରା ପକ୍ଷପାତ ପ୍ରଭାବର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟିକ ବିଫଳତା ଉପୁଜିବ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ଉପନୀତ ହେଲେ ଯେ ନିୟମିତ ଭାବେ ବେଆଇନ ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅପରାଧର ବିଚାର ସଠିକ ଭାବେ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ଅଭିଯୋଗରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣ ଗ୍ରହଣକୁ ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପାଲ ସିଂଙ୍କଠାରୁ 50

[5] [1953] S.C.R. 836.

1957

ଯଶୱନ୍ତ ସିଂ
ବନାମ
ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କପୁର

ଟଙ୍କା ଲାଞ୍ଚ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପରିଚାଳନାରେ କୌଣସି ପକ୍ଷପାତିତା କରାଯାଇନାହିଁ ।

ପାଲ ସିଂଙ୍କ ଠାରୁ ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ରାଶି ଗ୍ରହଣ କରିବା ମାମଲାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ନେଇ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଫଳାଫଳର ସଠିକତା ଉପରେ ଏହି ଅଦାଲତରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟଳୟଙ୍କ ରାୟ ସହିତ ସହମତ ଯେ, 50 ଟଙ୍କା ବେଆଇନ ଲାଞ୍ଚ ନେବାର ଧାରା 5 (1) (d) ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅପରାଧ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯିବ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମା ରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ସୁମିତ୍ରା ସାହୁ, ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।